



Láska, osud
a voľba,
ktorá vstúpi
do dejín.

Philippa Gregory

KATARÍNA
ARAGÓNSKA

Večná princezná

KATARÍNA ARAGÓNSKA
VEČNÁ PRINCEZNÁ

PHILIPPA GREGORY

KATARÍNA
ARAGÓNSKA
VEČNÁ
PRINCEZNA



Z angličtiny preložil Otakar Kořínek

slovar

Copyright © 2005 Philippa Gregory Ltd.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2017
Translation © Otakar Kořínek 2017
Cover photo © Richard Jenkins 2017

ISBN 978-80-556-2391-7

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Anthony



Princezná z Walesu

Granada 1491



Rozľahol sa výkrik a potom hukot ohňa, ktorý zachvacoval hodvábné závesy, potom silnejúce panické výkriky, ktoré sa šíрили z jedného stanu do druhého, a s nimi bežali plamene, preskakovali z jednej hodvábnaj štandardy na druhú, šplhali sa po upínacích lanách a prenikali dovnútra cez mušelinové závesy slúžiace ako dvere. Rozerdžali sa splašené kone a ozvali sa mužské hlasy, ktoré ich tíšili, no strach, ktorý v nich zaznieval, všetko ešte zhoršoval a celá planina napokon horela stovkami bľiacich plameňov, noc vírila dymom a hučala výkrikmi a revom.

Z postele vyskočilo ustráchané dievčatko a po španielsky volalo a kričalo na mamu: „Mauri? Prišli si po nás Mauri?“

„Milostivý Bože, ochraňuj nás! Ostreľujú tábor!“ zašepkala jeho pestúnka. „Matka Božia, znásilnia ma a teba nabodnú na tie svoje zakrivené meče,“ nariekala.

„Mama! Kde je moja mama?“ skríklo dievčatko.

Výbehlo zo stanu, nočná košielka mu plieskala o nohy, závesy stanu už horeli jasným plameňom a za chrbtom mu vypuklo ohnivé peklo. Horel už celý tábor. Bľáli stovky a tisícky stanov, k temnej oblohe vyletovali v ohnivých fontánach iskry pripomínajúce roje svätajánskych mušiek a šířili tú pohromu ďalej.

„Mama!“ kričalo dievčatko o pomoc.

Z plameňov sa vynorili dva obrovské tmavé kone ako veľké mytologické tvory pohybujúce sa ako jeden, čierne ako uhoľ vo svetle požiaru.

Z veľkej výšky, väčšej, ako si človek vie predstaviť, sa sklonila mama dievčatka, aby prehovorila k dcérke, ktorá sa chvela, jej hlávka nesiahala koňovi ani po brucho.

„Zostaň s pestúnkou a buď dobrá,“ prikázala žena bez stopy strachu v hlase. „Tvoj otec a ja musíme ísť ďalej a ukázať sa vojakom.“

„Vezmi ma so sebou! Mama! Nechcem zhorieť! Vezmi ma! Chytia ma Mauri!“ Dievčatko vystrelo ruky k mame.

Od maminho náprsného panciera a ozdobného brnenia na nohách sa tajomne odrážalo svetlo ohňa, akoby bola ženou z kovu, ženou zo striebra a zlata, keď sa sklonila a rázne vyhlásila: „Ak ma naši muži neuvidia, dajú sa na útek. To by si nechcela.“

„Je mi to jedno!“ vzlyklo dievčatko vystrašene. „Záleží mi iba na tebe. Zdvihni ma!“

„Vojsko má prednosť,“ vyhlásila žena sediaca vysoko na čiernom koni. „Musím ísť.“

Obrátila koňa od vydesenej dcérky. „Vrátim sa po teba,“ zakričala cez plece. „Počkej tu. Teraz mám povinnosti.“

Dievčatko bezmocne hľadelo za odchádzajúcou mamou a otcom. „Mama!“ zafňukalo. „Mama! Prosím!“ Ale žena sa neobzrela.

„Zhoríme tu zaživa!“ kričala za ňou Madilla, jej pestúňka. „Bež! Bež a schovaj sa!“

„Buď ticho,“ osopilo sa na ňu dievčatko s náhlou nenávisťou. „Keď môžem v horiacom tábore zostať ja, princezná z Walesu, prečo by si to nevydržala ty, obyčajná Moriska?!“

Dievčatko sa dívalo, ako obidva kone kľučkujú medzi horiacimi stanmi. Všade, kam prišli, výkriky utíchali a do vydeseného tábora sa vracala disciplína. Muži vytvorili reťaz a podávali si vedrá až k zavlažovaciemu kanálu, hrôzu vystriedal poriadok. Medzi vojakmi zúfalo po-behoval generál, plochou stranou meča zaháňal mužov do narýchlo zoskupeného bataliónu, z ktorého len pred chvíľou ušli, a zoradľoval ich na pláni do obrannej formácie pre prípad, že Mauri uvidia z tmavého címburia stĺpy ohňa a rozhodnú sa vyraziť do útoku a obsadiť chaotický tábor. Mauri však v tú noc neprišli. Zostali za vysokými hradbami

* Moriska – Moriskovia boli moslimi, ktorí konvertovali na kresťanskú vieru (pozn. prekl.)

svojho hradu a čudovali sa, aké nové diabolstvo predvádzajú tí blázniví kresťania v temnote, priveľmi vystrašení, aby vyšli do toho pekla, ktoré vytvorili kresťania; podozrievali neveriacich, že im nastavili dajakú pascu.

Päťročné dievčatko sledovalo mamino pevné odhodlanie premôcť požiar, jej kráľovskú sebaistotu, že utíši paniku, jej vieru, že zdoľá túto katastrofu a zmar. Dievčatko si sadlo na truhlicu s cennosťami, zapravilo si nočnú košielku okolo bosých nôh a čakalo, kým sa tábor upokojí.

Keď sa mama vrátila, našla dcérku pokojnú a so suchými očami.

„Si v poriadku, Catalina?“ Izabela Španielska zoskočila z koňa, sklonila sa k svojej najmladšej, najmilovanejšej dcérke a zo všetkých síl sa premáhala, aby svoju maličkú neobjala a nepritúlila si ju. Nežné správanie si však nemohla dovoliť. Z dievčatka musí vyrásť neochvejná bojovníčka za Kristovu vieru, vo výchove princeznej slabosť nemá miesto.

Dievčatko bolo však z rovnakého tvrdého kovu ako jeho mama. „Teraz už áno,“ odvetilo rozhodne.

„Nebála si sa?“

„Ani trocha.“

„Výborne,“ prikývla súhlasne Izabela. „Presne to očakávam od španielskej princeznej.“

„A od princeznej z Walesu,“ dodala jej dcérka.



To som ja, malé, päťročné dievčatko, sediace na truhlici s tvárou bledou ako mramor a s modrými očami vyvalenými od strachu, premáhajúce triašku a hryžúce si pery, aby som sa znova nerozplakala. To som ja, počatá v tábore rodičmi, ktorí sú rivalmi i milencami, zrodená v ukradnutej chvíli medzi bojmi v zime za privalových záplav, dievčatko, ktoré po celé detstvo vychovávala mocná žena v brnení počas ťažení, dievčatko, ktorému bolo súdené bojovať o svoje miesto vo svete, bojovať svojou vierou proti inej viere, bojovať za svoje slovo proti slovu iného – narodené, aby bojovalo o svoje meno, o svoju vieru i svoj trón.

Som Catalina, španielska princezná, dcéra dvoch najmocnejších panovníkov sveta – Izabely Kastílskej a Ferdinanda Aragónskeho. Ich mená

nabáňajú strach od Káhiry po Bagdad, od Konštantínopola po Indiu a ešte ďalej všetkým moslimom zo všetkých národov – Turkom, Indom, Číňanom, našim protivníkom, obdivovateľom, nepriateľom na život a na smrť. Mená mojich rodičov požehnal pápež ako tých najlepších kráľov na obranu Kristovej viery proti islamu, sú to najvýznamnejší križiaci kresťanskej ríše a prví králi Španielska. A ja som ich najmladšia dcéra Catalina, princezná z Walesu, a budem kráľovnou Anglicka.

Keď som mala tri roky, zasnúbili ma s princom Arthurom, synom anglického kráľa Henricha, a keď budem mať pätnásť, odplavím sa do jeho vlasti na krásnej lodi pod vlastnou vlajkou vejúcou na vrchole stážňa a stanem sa jeho ženou a potom jeho kráľovnou. Jeho vlasť je bohatá a úrodná – plná fontán a zvukov kvapkajúcej vody, oplýva chutným ovocím a vôňou kvetov. Bude to moja vlasť a budem sa o ňu starať. Všetko toto je dohodnuté takmer od môjho narodenia, vždy som vedela, že to tak bude. A hoci mi bude ľúto odísť od mamy a z domova, predsa len, narodila som sa ako princezná, predurčená stať sa kráľovnou, a poznám svoju povinnosť.

Som dieťa absolútnej viery. Viem, že budem anglickou kráľovnou, lebo je to vôľa Božia a je to príkaz mojej mamy. A verím, tak ako veria všetci v mojom svete, že Boh a moja mama sú zvyčajne rovnakej mienky a vždy sa stane podľa ich vôle.



Ráno vyzeral tábor pred Granadou ako prevlhnutá spúšť tlejúcich závesov, zničených stanov, hromád spáleného krmiva, všetko zničené jednou nedbanlivo umiestnenou sviečkou. Nezostávalo nič iné iba ústup. Španielska armáda vyrazila obliehať posledné veľké kráľovstvo Maurov v Španielsku a do tla vyhorela. Bude sa musieť stiahnuť a znova sa zoskupiť.

„Nie, neustúpime!“ vyhlásila Izabela Španielska.

Generáli, zvolaní na provízórnu poradu pod obhorenú plachtu, odháňali mračná múch, ktoré sa rojili okolo tábora a hodovali na zvyškoch toho, čo z neho ostalo.

„Toto ročné obdobie sme stratili, vaše veličenstvo,“ namietol mierne jeden z generálov. „Nie je to otázka cti ani ochoty. Nemáme stany, nemáme prístrešie, zničila nás nešťastná náhoda. Musíme ustúpiť, znova

sa zásobiť a znova sa pustiť do obliehania. Váš manžel,“ – kývol smerom k prítazlivému počernému mužovi, ktorý stál trochu bokom a počúval – „to vie. Všetci to vieme. Do obliehania sa pustíme znova, neporazia nás. Dobrý generál však vie, kedy má ustúpiť.“

Všetci muži prikyvovali. Zdravý rozum im diktoval, že sa nedá robiť nič iné, iba ustúpiť a tento rok musia obliehanie Granady odložiť. Boj však bude pokračovať. Trvá už sedem storočí. Kresťanskí králi už roky rozširujú svoje územia na úkor Maurov. S každou bitkou zatláčajú tradičnú, dlho trvajúcu islamskú Iberiu čoraz ďalej na juh. Rok odkladu nič neznamená. Dievčatko sa chrptom opieralo o vlhký stĺp stanu, ktorý páchol spáleninou, a pozorovalo mamin pokojný výraz. Ten sa nikdy nemenil.

„V skutočnosti je to otázka cti,“ opravila generála kráľovná. „A na otázky cti sú naši nepriatelia mimoriadne citliví. Ak uvidia, ako sa v spálených šatách a so zvyškami obhorených kobercov prehodenými cez plecacia zakrádame preč, budú sa nám vysmievať ešte aj v al-Yanne, vo svojom raji. To nedovolím. Ale dôležitejšie je, že vojnu vedieme z Božej vôle a Boh nám nedovolí, aby sme sa vzdali. Preto budeme v boji pokračovať.“

Otec dievčatka sa pousmial, ale manželke neodporoval. Keď naňho generáli vrhli spýtavé pohľady, zľahka kývol rukou a vyhlásil:

„Kráľovná má pravdu. Ako vždy.“

„Veď nemáme stany ani tábor!“

Nechal odpoveď na ňu. „Čo myslíš?“

„Postavíme nový,“ rozhodla kráľovná.

„Vaše veličenstvo, okolitú krajinu sme spustošili. Nemohli by sme ušiť ani šaty pre princeznú z Walesu. Nemáme ani kúsok látky. Nemáme plátno. Niet tu vody, na poliach nie je nijaká úroda. Kanály sme zničili a úrodu vyorali. Polia sme nechali ležať ladom. Zničení sme teraz my.“

„Budeme stavať z kameňa. Ten predsa máme.“

Kráľ zakašľal, aby zamaskoval smiech. „Obklopujú nás vyprahnuté skaly, drahá. Kameňa máme naozaj dost.“

„V tom prípade vybudujeme mesto z kameňa, nie tábor.“

„To sa predsa nedá!“

Izabela sa obrátila k manželovi. „Dá sa to,“ vyhlásila. „Je to vôľa Božia a moja.“

Kráľ prikývol. „Urobíme, ako si želáš.“ Počastoval ju rýchlym, dôverným úsmevom. „Presadzovať Božiu vôľu je moja povinnosť. A presadzovať tvoju je moje potešenie.“



Armáda zničená ohňom sa obrátila k tomu, čo poskytovala príroda – k zemi a vode. Vojaci drelí ako otroci, cez deň ich sužovala horúčava, v noci chlad. Pracovali ako roľníci na poliach, po ktorých predtým víťazne tiahli, tak sa aspoň nazdávali. Lopotili všetci bez rozdielu – dôstojníci jazdeckta, generáli, šľachtici, dokonca kráľovi bratanci –, mordovali sa pod horúcim slnkom a za chladných nocí oddychovali na tvrdej zemi. Spoza vysokých, nepreniknuteľných hradieb červenej pevnosti na kopci nad Granadou ich pozorovali Mauri, ktorí im nemohli uprieť odvahu a odhodlanie. Zároveň však vedeli, že ich úsilie je márne. Červenú pevnosť v Granade nebolo možné dobyť, odolávala nájazdom dve storočia. Postavili ju na vysokom útese s výhľadom na širokú pláň. Nedalo sa na ňu nečakane zaútočiť. Nepristupnú skalnú stenu a vysoké hradby nebolo možné zdolať nijakým rebríkom. Takú strmú stenu neprekoná nijaký človek.

Pevnosť by sa dala dobyť iba zradou. Aký blázon by však opustil trvácnu a pokojnú ríšu Maurov, za ktorými stojí celý známy svet a podporuje ich nespochybniteľnou vierou, aby sa pridali k besnej, šialenej kresťanskej armáde, ktorej králi vlastnia len zopár hornatých území v Európe, a navyše sú žalostne nejednotní? Vari by niekto vymenil rozkvitnutú záhradu nazývanú po arabsky *al-Yanna*, ono stelesnenie samého raja vo vnútri najkrajšieho paláca v Španielsku a v celej Európe, za nehostinné hrady a pevnosti v Kastílii a v Aragónsku?

Maurom prídu na pomoc posily z Afriky, príbuzní a spojenci z Maroka a Senegalu. A pravdepodobne aj ďalšie z Bagdadu a z Konštantínopola. Granada je možno malá v porovnaní s územiaми, ktoré dobyli Ferdinand a Izabela, ale stojí za ňou najväčšia svetová ríša – Ríša Prorokova, buď pochválené jeho meno.

Kresťania však na počudovanie dokázali nemožné, deň za dňom, týždeň za týždňom pomaly bojujúc s horúčavou jarných dní a s chladom nocí. Najprv postavili okrúhlu kaplnku v tvare mešity, lebo to šlo

miestnym staviteľom najrýchlejšie. Potom vnútri arabského nádvorja malý domček s plochou strechou pre kráľovský pár a ich päť detí – pre infanta, ich drahocenného syna a dediča, pre tri staršie dcéry Isabel, Mariu, Juanu a pre malú Catalinu. Kráľovná nepožadovala nič iné, iba strechu a steny, roky viedla vojny, neočakávala nijaký prepych. Okolo toho vystavali zo desať kamenných chatrčí, kde sa zdráhavo ubytovali najurodzenejší šľachtici. Keďže kráľovná bola tvrdá žena, kone mali stajne a postavili aj bezpečné sklady na strelný prach a vzácne výbušniny, čo nakúpila kráľovná v Benátkach a založila preto vlastné klenoty. A celkom nakoniec postavili baraky pre vojakov, kuchyne, obchody a siene. Na mieste vojenského tábora vyrástlo malé kamenné mestečko. Podarilo sa čosi, v čo nikto neveril, ale bravo! podarilo sa. Mesto pomenovali Santa Fe a Izabela opäť zvíťazila nad nešťastným osudom. Odhodlaní, pochabí kresťanskí králi mohli pokračovať v beznádejnom obliehaní Granady.



Catalina, princezná z Walesu, natrafila na jedného z urodzených šľachticov španielskeho tábora pri dôvernej porade s priateľmi.

„Čo to robíte, don Hernando?“ spýtala sa s predčasnou vyspelosťou päťročného dievčatka, ktoré sa nikdy nepohlo ďalej od matky a ktorému otec takmer nikdy nič neodoprel.

„Ale nič, infantka,“ odvetil Hernando Perez del Pulgar s úsmevom, ktorý ju nútil, aby naliehala.

„Ale áno, niečo ste robili.“

„Je to tajomstvo.“

„Nikomu to nepoviem.“

„Princezná! Povedali by ste to. Na také veľké tajomstvo ste ešte malá.“

„Nepoviem! Naozaj nie! Naozaj nie!“ Zamyslela sa. „Prisahám na Wales.“

„Na Wales! Na vašu vlasť?“

„Tak na Anglicko?“

„Na Anglicko? Na vaše dedičstvo?“

Prikývla. „Na Wales, na Anglicko a aj na samo Španielsko.“

„Tak dobre. Keď ste tak slávnostne prisahali, poviem vám to. Ale sľúbte mi, že to nepoviete mame.“

Prikývla, modré oči jej nedočkavo zažiarili.

„Chystáme sa do Alhambry. Poznám bránu, malú bočnú bráničku, ktorú veľmi nestrážia a dá sa ňou prejsť. Dostaneme sa dnu a hádajte, čo urobíme?“

Catalina energicky pokrútila hlavou, až sa jej gaštanový vrkoč pod závojom rozhojdal ako huňatý chvost šteniatka.

„Pomodlíme sa v ich mešite. A dýkou tam do podlahy zabodnem modlitbu Ave Maria. Čo si o tom myslíte?“

Catalina si nevedomovala, že mladí muži idú na istú smrť. Na to bola ešte príliš malá. Netušila, že pri každej bráne sú stráže, nepoznala neľútostnú zúrivosť Maurov. Oči jej vzrušene zažiarili. „Naozaj to urobíte?“

„Nie je to vynikajúci plán?“

„Kedy tam pôjdete?“

„Dnes v noci! Ešte dnes v noci!“

„Nezaspím, kým sa nevrátite.“

„Pomodlite sa za mňa a potom choďte spať. Ráno prídem za vami, princezná, a všetko vám porozprávam. Vám i vašej matke.“

Prisahala si, že nezaspí, a bola dlho hore. Meravo ležala v detskej postielke, zatiaľ čo jej pestúnka sa prehadzovala na koberci pri dverách. Pomaly sa jej však zavierali viečka, mihalnice sa dotkli okrúhlych líčok, buclaté rúčky uvoľnili stisk a Catalina zaspala.

Ráno sa však don Hernando neukázal, v tajni chýbal jeho kôň a ani jeho priateľov nikde nevidela. Prvý raz si uvedomila, akému nebezpečenstvu sa vystavil – smrteľnému nebezpečenstvu, a to len kvôli sláve, a aby o ňom skladali piesne.

„Kde je?“ spýtala sa pestúnky. „Kde je Hernando?“

Madilla mlčala, čo ju vyľakalo. „Príde?“ spýtala sa, zrazu si tým nebola istá. „Vráti sa?“



Pomaly mi svitá, že sa možno nevráti, že život nie je ako rozprávka, kde márna nádej vždy zvíťazí a krásneho rytiera nikdy neskosia v rozpuku mladosti. Ale ak môže padnúť a zomrieť Hernando, potom môže zomrieť aj môj otec, či nie? Aj moja mama. A čo ja? Dokonca aj ja? Malá Catalina, španielska infantka a princezná z Walesu?

Kláčim v posvätnom kruhovom priestore matkinej novo postavenej kaplnky, ale nemodlím sa. Som zmätená týmto neznámym svetom, ktorý sa predomnou zrazu otvoril. Ak sme v práve – a tým som si istá... ak sú tí krásni mladí muži v práve – aj tým som si istá... ak sme my a naša vec pod ochrannou rukou Boha, ako môžeme neuspieť?

Ale ak som niečo pochopila nesprávne, potom je niečo veľmi zle, a ak sme my všetci skutočne smrteľní, možno môžeme zlyhať. Dokonca aj krásny Hernando Perez del Pulgar a jeho smejúci sa priatelia, dokonca moja mama a otec môžu zlyhať. Ak môže zomrieť Hernando, potom môžu zomrieť aj mama s otcom. A ak je to tak, kde je na svete bezpečie? Ak môže mama zomrieť ako obyčajný vojak, ako mulica ťahajúca káru s nákladom, čo som videla, ako môže svet ďalej existovať? Ako môže byť Boh?



Keď nastal čas audiencie u kráľovnej, zrazu sa zjavil v najlepšom oblečení, s vyčesanou briadkou, s veselo roztancovanými očami a všetko vyrozprával – ako sa preobliekli za arabských mešťanov, aby ich potme pokladali za svojich, ako sa vkradli bočnou bránou dnu, ako vbehli do mešity, kde pokľakli, odrapotali Ave Maria a papier s modlitbou zaboďli do dlážky mešity a potom, keď ich prekvapili strážne, ako si prebojovali plece pri pleci cestu von, sekali a odrážali údery, v mesačnom svite sa blýskali čepele mečov. Stratili sa v úzkych uličkách po tom, čo sa prebojovali z dverí, a keď vyhlásili poplach, boli už na úteku do noci. Oni triumfovali a Granada dostala poriadnu facu.

Vystrelili si z Maurov. Priniesť do samého srdca ich svätého miesta kresťanskú modlitbu bola najposmešnejšia vec na svete. Nevídane ich tým urazili. Kráľovnú to potešilo a kráľa takisto, princezná a jej sestry upierali na Hernanda Pereza obdivné pohľady, pripadal im ako hrdina z rozprávok, ako rytier z príbehov o kráľovi Artušovi a Camelote. Catalina nadšene tliekala a žiadala ho, aby svoje rozprávanie neustále opakoval. No kdesi v pozadí mysle, ďaleko zatisnutá, bola spomienka na to, ako ju zamrazilo, keď sa nazdávala, že sa už nevráti.

Očakávali reakciu Maurov. Bolo isté, že príde. Vedeli, že ich nepriateľ bude pokladať ten trúfalý čin za provokáciu, čo aj bola, a bude musieť odpovedať. A netrvalo to dlho.

Kráľovná sa vybrala s deťmi na návštevu do dediny Zubia neďaleko Granady, aby si jej výsosť na vlastné oči pozrela nepreniknuteľné hradby pevnosti. Sprevádzala ich len ľahko ozbrojená stráž a veliteľ stráže k nim pribehol na dedinské námestie a celý bledý od strachu zvolal, že brány červeného opevnenia sa otvorili a vyrazili z nich Mauri, celá armáda, pripravení zaútočiť. Nebol čas, aby sa kráľovná s tromi princeznami vrátila do tábora, maurskí jazdci na arabských žrebcoch by ich bez problémov dohonili, a nemali sa im ani kde postaviť na odpor.

Kráľovná náhlivo chytila malú princeznú za ruku a po rozpadajúcich sa schodoch ju ťahala na rovnú strechu najbližšieho domu. Jej sestry bežali za nimi. „Musím to vidieť! Musím to vidieť!“ kričala kráľovná. „Mama, to bolí!“

„Ticho, dcérka! Musíme zistiť, čo majú v úmysle.“

„Idú si po nás?“ zafňukala Catalina a pritísila si buclatú rúčku k ústam.

„Možno. Musím sa pozrieť.“

Blížil sa len prepadový oddiel, nie celá jednotka. Viedol ho vychýrený bojovník, chlap ako hora, tmavý ako mahagón, pod prilbou sa mu blýskali biele zuby a sedel na obrovskom čiernom koni. Vyzeralo to, akoby sa na nich valila čierna noc. Kôň fľkal a ceril zuby na kráľovninu stráž ako rozzúrený pes.

„Mama, kto je ten muž?“ šepľala malá princezná z Walesu matke na plochej streche domu.

„Ten veľký Maur sa volá Jarfe a zdá sa, že si prišiel po tvojho priateľa Hernanda.“

„Z jeho koňa ide strach. Vyzerá, akoby nás chcel pohryzť.“

„Vyceril zuby, aby na nás mohol vrčať. Nám však čosi také strach nezaženie. Nie sme vystrašené deti.“

„Nemali by sme ujsť?“ spýtalo sa vydesené dieťa.

Jeho mama sa sústredila na pochodujúcich Maurov a takmer ho nevníkala.

„Ale nedovolíš, aby Hernandovi ublížil, však nie? Mama?“

„Hernando mu hodil rukavicu. Jarfe ju zdvihol. Budeme musieť bojovať,“ vyhlásila kráľovná pokojne. „Jarfe je rytier a má svoju česť. Výzvu nemôže ignorovať.“

„Vari má kacír dajakú česť? Maur?“

„Maurovia sú tí najčestnejší muži, Catalina, aj keď sú neveriaci. A Jarfe je ich hrdina.“

„Čo urobíš? Ako sa zachránime? Ten Jarfe je veľký ako obor.“

„Budem sa modliť,“ vyhlásila Izabela. „A za Hernanda odpovie Jarfemu môj rytier Garallosco de la Vega.“

Izabela pokľakla na streche domčeka tak pokojne, akoby sa modlila v bezpečí svojej kaplnky v Córdobe, a dcéram naznačila, aby urobili to isté. Catalinina staršia sestra Juana mrzuto klesla na kolená a po nej to zopakovali aj princezné Isabel a Maria, jej dve staršie sestry. Catalina sa s rukami zopätými pred tvárou k modlitbe pozrela cez prsty na sestry a všimla si, že Maria sa trasie od strachu a Isabel vo vdovských šatách je bledá ako stena.

„Nebeský otče, modlíme sa za našu záchranu, za našu vec a za naše vojsko.“ Kráľovná Izabela zdvihla oči k jasne modrej oblohe a pokračovala: „Modlíme sa za víťazstvo tvojho bojovníka Garallosca de la Vegu v čase jeho ťažkej skúšky.“

„Amen,“ dodali okamžite dievčatá a sledovali mamin pohľad k miestu, kde sa mlčky, ostražito zoraďovala španielska stráž.

„Ak ho ochraňuje Boh...“ začala Catalina.

„Mlč,“ láskavo ju napomenula mama. „Nechaj ho, nech si robí svoju prácu... a Boha, nech si robí svoju. A mňa, aby som si robila svoju.“ Zavrela oči a ďalej sa modlila.

Catalina potiahla staršiu sestru za rukáv. „Isabel, ak ho ochraňuje Boh, ako mu môže niečo hroziť?“

Isabel sa zahľadela na sestričku. „Boh neulahčuje cestu tým, ktorých miluje,“ zašepkala chrapľavo. „Vieš, hovorí sa, koho pánboh miluje, toho krížom navštevuje, aby ho skúšal. Tí, ktorých Boh miluje, trpia najťažšie. O tom ja niečo viem, lebo som stratila milovaného muža a iného už milovať nebudem. To predsa vieš. A spomeň si na Jóba, Catalina.“

„Tak ako potom zvíťazíme?“ naliehala Catalina. „Keďže Boh mamu miluje, nezošle na ňu najťažšie skúšky? Ako potom vôbec niekedy zvíťazíme?“

„Ticho!“ okríkla ich matka. „Dívajte sa. Dívajte sa a modlite sa.“

Malá španielska stráž a maurský prepadový oddiel už stáli v šíkoch proti sebe pripravení na boj. Vtom z radu vystúpil Jarfe na svojom veľkom čiernom koni. Na lesklom čiernom konskom chvoste bolo privityvané čosi